

Nekrolog: Lyndon H. LaRouche, Jr. (1922-2019)

Lyndon LaRouche døde den 12. februar 2019. Han stiftede en politisk bevægelse midt i 1960'erne, som Schiller Instituttet, stiftet af LaRouches kone Helga Zepp-LaRouche i 1984, er en del af.

Den 21. februar (EIRNS) – Lyndon H. LaRouche Jr., den US-amerikanske økonom og statsmand, der fra 1957 til 2007 udarbejdede og fremlagde verdens mest nøjagtige række af økonomiske forudsigelser, sov stille ind tirsdag morgen den 12. februar 2019. Han udgav i sit lange virke tusindvis af artikler og mere end hundrede bøger, boglange hæfter samt strategiske studier. LaRouche var en af de mest kontroversielle politiske personer i hele USA's historie.

En afgørende årsag dertil var, at LaRouche igen og igen stolt og energisk førte i alt otte præsidentkampagner til hvert valg mellem 1976 og 2004 med den hensigt efter mordene på John F. Kennedy, Malcolm X, Martin Luther King, Jr. og Robert F. Kennedy mellem 1963 og 1968 at genetablere USA som en selvstyret nation på grundlag af den amerikanske forfatning. En anden årsag var, at det lykkedes ham at etablere det, der vurderedes som verdens bedste uafhængig nyhedstjeneste, med et efterretningsapparat, der gav ham og hans samarbejdspartnere evnen til at indsamle ufiltrerede efterretninger fra hele verden. Dette gjorde dem i stand til på nøjagtig vis at gengive og rapportere om USA's økonomis sande tilstand og om US-amerikanske og internationale politiske processers egentlige forløb, der ellers forekom mystiske.

LaRouche skabte også en international filosofisk forening, hvis udgangspunkt det var at genskabe en forståelse af det årtusind-gamle kontrovers, der har udspillet sig mellem den platoniske tradition og den aristoteliske skole, kampen mellem

den republikanske statsmodel og det oligarkiske imperielle system.

LaRouches internationale rækkevidde opstod som et resultat af hans vellykkede rekruttering af hundredvis af studerende med interesse for politik fra mange nationer, især europæiske samt syd- og nordamerikanske. Denne selvudpegede intelligentsia gav ham magten til at fostre og iværksætte politiske kursændringer via beskedne, men veluddannede og yderst velinformerede enheders indsats, der katalyserede meget større kræfter i forskellige nationer og undertiden gjorde, at disse fungerede som »ét sind på tværs af mange kontinenter.«

LaRouche var kendt for sin insisteren på, at hver borger i USA – såvel som borgere fra enhver suveræn nation – har ansvaret for at uddanne sig selv på de områder, der har afgørende betydning for de politiske beslutninger, som berører deres nationers og menneskehedens fremtid; for udelukkende at lave og forsvare politiske forslag, der »fremme[r] almindelig velfærd [...] for os selv og vore efterkommere« (fra fortalen til USA's forfatning – red.); og for at bekæmpe rovgriske økonomiske foranstaltninger, der vedtages for at opnå klodens affolkning, undertiden forklædt som »miljøbeskyttelse« eller »bæredygtig udvikling« og især rettet imod nationer i Afrika, Asien og Syd- og Centralamerika.

Selvom fremtrædende internationale personligheder og institutioner på det seneste er begyndt at rapportere om LaRouche, har ingen »større mediekilde« endnu haft modet til at citere Lyndon LaRouche for hans faktiske synspunkter på nogen af de områder, som han bidrog væsentligt til. Dette til trods for, at LaRouche var en af USA's mest produktive forfattere. Denne frygt for LaRouche er bemærkelsesværdig, men ikke ny. Det har altid været tilfældet, at LaRouches modstandere havde en mindst lige så dybfølt frygt for den kraft, som LaRouches idéer besad, som de havde for personen LaRouche. Denne frygt vil ingenlunde aftage med hans fysiske bortgang.

Det anses stadig for utilladeligt, at LaRouches Fire Love; hans forslag til en firemagtsaftale mellem USA, Rusland, Kina og Indien; hans opfindelse af Det Strategiske Forsvarsinitiativ (SDI) – som daværende præsident Ronald Reagan præsenterede på nationalt TV 23. marts 1983 – og hans enestående fem årtier lange kamp for udviklingen af fusionskraft nævnes i massemedierne, sågar i anledning af LaRouches død. Kendte USA's befolkning til disse politiske idéer, og dermed til, hvordan en påtvunget stilhedens sammensværgelse i årtier har nægtet dem adgang til LaRouche – især under de sidste 15 års finansielle kriser og nytteløse ødelæggende krige – ville de straks komme frem til, at nogen med stor ihærdighed i alle disse år må have prøvet at holde dem væk fra Lyndon LaRouches idéer.

Disse mennesker ville ikke længere finde sig i ordene »LaRouche er en slem fyr, men vi kan ikke fortælle dig hvorfor,« som forklaring på, hvorfor de ikke – heller ikke nu – bør vide, hvem Lyndon LaRouche er. Lykkes det os i dette historiske øjeblik at bryde de falske nyheders grænser ned, kan den virkelige Lyndon LaRouche endelig blive hørt og kendt. Til dette formål præsenteres følgende korte og meget ufuldstændige redegørelse for hans liv og arbejde.

Udviklingen af en global statsmand

LaRouche etablerede sig gennem mere end fire årtier som Det Britiske Imperiums største fjende, både i den form det tog før Anden Verdenskrig og i dets nuværende Commonwealth-form. At LaRouche tjente i Anden Verdenskrig, især i Indien-Burma-Kina-området, var personligt afgørende for ham: »Min livslange kamp for, at USA i efterkrigstidens skulle blive en verdensleder i arbejdet for at etablere en verdensorden viet til at fremme den økonomiske udvikling af de lande, vi i dag kalder 'udviklingslande', tog sin begyndelse med oplevelsen i Kolkata i 1946,« skrev LaRouche i sin selvbiografi *The Power of Reason*: 1988. LaRouche begyndte at kæmpe med den moderne udgave af Det Britisk-Ostindiske Kompagnis »politisk-

økonomiske teoretikere« og slavehandlere, hvis teorier dominerede de US-amerikanske universiteters økonomiske fakulteter i kølvandet på Anden Verdenskrig.

LaRouche modsatte sig heftigt den opfattelse, som udbredtes af Francis Bacon, Thomas Hobbes, Parson Thomas Malthus og John Locke, at mennesket er et dyr. I stedet genoprettede LaRouche videnskaben »fysisk økonomi« i USA, en videnskab etableret i 1672 af den tyske polyhistor Gottfried Leibniz, ophavsmanden til calculus og medopfinder af dampmaskinen. Gennem en intensiv studietid mellem 1948 og 1952 gjorde LaRouche fremskridt i sine uafhængige studier af fysik for at kunne udvikle sin metode til økonomiske forudsigelser. I bogen LaRouche: Will This Man Become President? hedder det: »I 1952 anerkendte LaRouche for første gang, at han ved at antage en opfattelse af energi, der er aldeles i overensstemmelse med Riemanns afhandling fra 1854 med titlen Om de hypoteser, der ligger til grund for geometrien (Ueber die Hypothesen, welche der Geometrie zu Grunde liegen – red.), kunne måle både teknologi og økonomisk vækst med denne forståelse af, hvad energi er. I LaRouches værker måles økonomisk værdi – reel økonomisk vækst – primært i form af stigninger i samfundets relativt mulige befolkningstæthed.«

LaRouche anså imidlertid alt sit arbejde med fysisk økonomi som et særligt udtryk for og en del af en dybere epistemologisk opgave. I sit skrift Beethoven as a Physical Scientist fra 1988 skriver han:

»På alle de områder, hvor jeg har bidraget, grunder mine vigtigste opdagelser i min vellykkede afvisning af det berømte kantiske paradoks, som gentages i Immanuel Kants Kritik af dømmekraften. Kant hævdede to ting, der er relevante her.«

»For det første insisterede han på, at, omend der findes kreative processer, som er ansvarlig for gyldige grundlæggende videnskabelige opdagelser, ligger det hinsides enhver menneskelig mulighed at forstå disse processer. Jeg beviste,

at dette var forkert. Og fra dette bevis udviklede jeg en måde, hvorpå disse kreative processer, og dermed underforstået målingen af teknologisk udvikling som sådan, kunne fremstilles på forståelig vis.«

»For det andet argumenterede Kant på baggrund af den første antagelse for, at der i æstetikken ikke kan opstilles nogen forståelige kriterier for sandhed eller skønhed. At Tyskland og andre har godtaget denne tese, som Kant og efter ham Friedrich Carl von Savigny udbredte, har været årsagen til, at der i dag er så udbredt en tolerance indenfor alle kunstformer for enhver type af moderne irrationalisme.«

Lyndon LaRouches store produktion af skrifter om musik, økonomi, historie, sprog og de fysiske videnskaber inspirerede mange samarbejder og udvekslinger med mennesker over hele verden. LaRouche var først og fremmest en statsmand – ikke en politiker. Han udøvede statsmandskunst på en sokratisk-athensk vis.

Han etablerede organisationer ved at undervise. Først gav han adskillige forelæsningsrækker i 1966, i løbet af hvilke han gjorde yderligere fremskridt i og debatterede om sin metode for at lave økonomiske forudsigelser, især på universiteterne. Mange stødte først på LaRouche, mens han debatterede med de personer, der skulle blive 1970'ernes økonomiske og politiske akademiske autoriteter. Dette stoppede efter LaRouches berømte debat med økonomen Abba Lerner i 1971. Lerner tabte, da han gav udtryk for sin holdning om, at hvis man havde fulgt den tyske finansminister Hjalmar Schachts nedskæringspolitik i 1920'erne, »ville Hitler ikke have været nødvendig.« Indenfor få måneder kunne man ikke længere finde nogen, der ville debattere med LaRouche, og ingen yderligere debatter af denne art fandt sted.

LaRouches foredrag om, hvad der på det tidspunkt blev kaldt »dialektisk økonomi« var netop det – dialoger mellem LaRouche og filosofiske, økonomiske og videnskabelige personligheder

fra historien, der er skildredes af ham med en fortællers nøjagtighed, altid uden noter og ofte uden nogen bøger overhovedet. De studerende blev forsynet med et omfattende pensum af læsemateriale, med foreslåede læseplaner, der angav hver uges anbefalinger. En student fortæller, at »vi blev henvist til passager fra et værk som Kants Kritik af den praktiske fornuft, for eksempel. Vi blev bedt om at læse det. Hvis man gjorde det og kom til forelæsningen den næste uge, ville han først beskrive, hvordan han forstod passagen, hvilket han gjorde både overbevisende og nøjagtigt. Han ville derefter splitte det ad stykke for stykke, og fordi man havde læst det og accepteret det, opdagede man nødvendigvis vildfarelserne, der lurede på bunden af ens eget sind. Han viste os forskellen mellem at læse og at tænke. Det var ikke forelæsninger, det var en dramatisk monolog. Og det var sådan vi blev interesserede.«

LaRouches kerneorganisation, »National Caucus of Labor Committees« (NCLC), som senere blev til »International Caucus of Labor Committees« (ICLC), var en filosofisk forening organiseret omkring et »system af konferencer,« som normalt afholdtes to gange om året. Fra denne forening udsprang mange andre organisationer såsom »Fusion Energy Foundation,« »the U.S. Labor Party,« »the National Democratic Policy Committee,« the »Anti-Drug Coalition« og andre. LaRouche grundlagde og arbejdede også med organisationer i Frankrig, Tyskland, Italien, Sverige, Canada, Danmark, Mexico, Colombia, Peru, Australien og mange andre nationer.

I december 1977 giftede LaRouche sig med Helga Zepp fra Tyskland, der senere grundlagde Schiller Instituttet, en politisk institution til fremme af statsmandskunst og en renæssance i klassisk kultur.

»I efteråret 1977 foreslog jeg, at vi skulle gifte os. [...]. Jeg var lidt overrasket, men på behagelig vis, da hun indvillige i det. [...]. Der var intet ordinært ved nogen af vore liv, og det var heller ikke sandsynligt, at det

nogensinde ville blive anderledes. Vi blev gift i Wiesbaden 29. december 1977. Vielsen foregik på tysk; tjenestemanden fra Standesamt spurgte mig på tysk, om jeg vidste, hvad der foregik. Dette spørgsmål gav i de følgende uger anledning til megen latter blandt mine venner.« De nåede at dele et godt 41 år langt ægteskab.

Den kamplystne karakter og polemiske stil i LaRouche og hans samarbejdspartneres kampagner, valgkampagner såvel som andre, var unikke i USA's politiske liv i 1970'erne, 1980'erne og 1990'erne. Da LaRouche i 1976 købte 30 minutters sendetid til udsendelsen af hans Emergency Address to the Nation, var det første gang nogensinde, at en uafhængig kandidat havde købt den mængde tv-tid i et US-amerikansk nationalt valg. Under præsidentvalget i 1984 optrådte LaRouche femten gange på fjernsyn i 30-minutters segmenter og opfandt så at sige, hvad senere tider efterlignede med de såkaldte »infomercials.« LaRouches præsidentkandidatur og hans samarbejdspartneres kandidaturer ved forskellige valg, herunder opstillingen af omtrent 1000 kandidater til valg i 1986 alene, skræmte hans modstandere i USA. Og de inspirerede andre og gav dem mod til ikke blot at stille op til valg, men at bakke op om politiske idéer skabt til at gavne hele menneskeheden, og ikke kun deres »lokale mudderhul.«

Den Internationale Udviklingsbank (International Development Bank, IDB), som LaRouche fremlagde som koncept fra 1975 og fremefter, og som skulle erstatte Den Internationale Valutafond (IMF – red.) og udvikle det, der blev kaldt »Den Tredje Verden,« ved at skabe grundlag for eksport af hele byer og ikke kun US-amerikansk bygget teknologi, er et godt eksempel på et sådant politisk koncept. Disse byer skulle opføres som træningscentre, hvor befolkninger i udviklingssektoren hurtigt kunne tilegne sig de kompetencer, de skulle bruge, for at de kunne skabe deres egne på alle områder selvforsynende økonomier, frem for at blive gældsslaver, hvilket var, hvad der faktisk skete.

Personer som Frederick Wills, den daværende udenrigsminister for Guyana, talte for LaRouches IDB-forslag ved FN's generalforsamling 27. september 1976. Mexicos daværende præsident José López Portillo og Indiens daværende premierminister Indira Gandhi mødtes med Lyndon LaRouche og Helga Zepp-LaRouche og vedtog aspekter af hans forslag, som ofte blev udgivet i boglange afhandlinger såsom Operation Juárez for Mexico og The Industrialization of India: From Backwardness to Industrial Power in Forty Years (Indiens industrialisering: fra tilbagestående til industriel magt på fyrré år) og A Fifty-Year Development Policy for the Indian-Pacific Oceans Basin (50 års udviklingspolitik for Stillehavets og Det Indiske Oceans bassiner), hvis kernebetragtninger, på trods af at de alle er skrevet i begyndelsen af 1980'erne, stadig er aktuelle, ikke kun i dag, men for det næste årti eller mere.

Den ukonventionelle metode, som LaRouche anbefalede til at sprede disse idéer, var sokratisk: at tale med mennesker direkte og personligt. Den daglige gadeorganisering fandt sted ved jobcentre, posthuse, lufthavne, trafik kryds og på gadehjørner, i midtbyen og i indkøbscentre. Denne direkte kontakt med USA's befolkning resulterede i, at LaRouche havde en bedre føling med, hvad der rørte sig blandt den almindelige befolkning i USA, end nogen anden politisk kraft i landet. Korrupte elementer i justitsministeriet, og »angiveligvis-ikke-statslig organisationer« som blev givet grønt lys til ulovligt at afbryde LaRouches samarbejdspartneres forfatnings-garanterede ret til at organisere, var nødt til at karakterisere organisationen som en »kult« for at afskrække borgerne fra at bidrage til LaRouches organisationer.

Ingen af LaRouches kritikere er i stand til at benægte den række af korrekte økonomiske forudsigelser, som han har fremlagt, herunder Bretton Woods-systemets sammenbrud 15. august 1971, sammenbruddet af Wall Streets aktiemarked i oktober 1987 (forudsagt af LaRouche i maj samme år) og

forudsigelsen 25. juli 2007, der udsendtes som et webcast med titlen The End of the Post-FDR Era, af det finanskollaps, der fra september 2008 og fremefter førte til en billion-dollar-stor redningspakke. Nogle af de mest forbløffende af LaRouches forudsigelser var imidlertid ikke strengt taget økonomiske. På Columbusdag 12. oktober 1988 sagde Lyndon LaRouche i en tale på Kempinski Hotel Bristol i Berlin:

»Af profession er jeg økonom i tradition med Tysklands Gottfried Wilhelm Leibniz og Friedrich List og USA's Alexander Hamilton og Matthew og Henry Carey. Mine politiske principper er de samme som Leibniz', Lists og Hamiltons, og de er også i overensstemmelse med Friedrich Schiller og Wilhelm von Humboldts principper. I lighed med vor republiks grundlæggere har jeg en kompromisløs tro på princippet om aldeles suveræne nationalstater, og jeg er derfor imod enhver overnational myndighed, der ville kunne undergrave nogen som helst nations suverænitet. Men ligesom Schiller tror jeg, at enhver person, der stræber efter at blive en smuk sjæl, bliver nødt til at være en sand patriot for sin egen nation og på samme tid verdensborger.

»Af disse årsager er jeg gennem de sidste 15 år blevet specialist i mit lands udenrigspolitiske anliggender. Som et resultat af dette arbejde har jeg opnået en voksende og betydelig indflydelse blandt visse kredse i min egen regering vedrørende USA's udenrigspolitik og landets strategi, to indbyrdes forbundne emner. Et godt eksempel på dette er den rolle, jeg spillede i løbet af 1982 og 1983, hvor jeg arbejdede med USA's nationale sikkerhedsråd for at få gennemført vedtagelsen af et politisk initiativ, der blev kendt som Det Strategiske Forsvarsinitiativ (SDI). Selvom detaljerne er hemmelighedsstemplede, kan jeg godt fortælle jer, at mine synspunkter om den nuværende strategiske situation har større indflydelse i USA i dag end på noget tidligere tidspunkt. Derfor kan jeg forsikre jer om, at det, som jeg nu præsenterer for jer om udsigterne for genforeningen

af Tyskland, er et forslag, som vil blive studeret seriøst blandt de relevante kredse i det US-amerikanske etablissement. Under de rette forhold ville mange i dag være enige om, at tiden er kommet til at tage de indledende skridt mod Tysklands genforening med det åbenlyse prospekt, at Berlin kunne genoptage sin rolle som landets hovedstad.«

Udpeget som mål for eliminering

To dage efter hans tale på Hotel Kempinski rettede den US-amerikanske stat anklager mod Lyndon LaRouche og adskillige af hans samarbejdspartnere. Senere, da han talte om anklagerne i den Nationale Presseklub, udtalte LaRouche: »Man kunne sige om selve anklagen, at alle, der begår lovovertrædelser mod Gud, menneskeheden eller begge, før eller siden straffes.« Anklagerne fulgte to år efter et mordforsøg mod LaRouche 6. oktober 1986, om hvilket LaRouche i 2004 skrev følgende i sit hæfte med titlen 'Convict Him, or Kill Him!' The Night They Came To Kill Me (»Døm ham eller dræb ham!« Natten de kom for at dræbe mig):

»6. oktober 1986 holdt det, der praktisk talt var en hær på mere end firehundrede bevæbnede personer, sit indtog i byen Leesburg, Virginia, for at gennemføre en politirazzia mod EIR (Executive Intelligence Review – red.) og dets medarbejdere, og for at gennemføre en anden, mere dyster mission. De lokaler, hvor jeg på det tidspunkt opholdt mig, blev omringet af en væbnet styrke, mens luftfartøjer, pansrede mandskabsvogne og andet personel ventede på ordre om at rykke frem og åbne ild. Heldigvis fandt drabet ikke sted, fordi en person med højere myndighed end chefen for justitsministeriets afdeling for kriminalitet, William Weld, beordrede angrebet på mig afbrudt. De styrker, der stod klar til at trænge ind på mig, min kone og en række af mine samarbejdspartnere, blev trukket tilbage om morgenen.«

»Dette var det andet fuldt dokumenterede tilfælde, hvor USA's justitsministerium var involveret i operationer, der var

målrettet mod at eliminere mig personligt fra politik.«

Omend LaRouche og seks andre blev fundet skyldige ved en domstol i Alexandria, Virginia, i december 1988 og blev fængslet 27. januar 1989, fortsætter den internationale og nationale protest mod disse korrupte domme til denne dag. Den tidligere amerikanske statsadvokat Ramsey Clark karakteriserede LaRouche-sagen som følger: Sagen »repræsenterede en bredere vifte af bevidst udspekuleret og systematisk embedsmisbrug over en længere tidsperiode ved brug af statsapparatets magtmidler end nogen anden retsforfølgelse ført af den US-amerikanske regering i min tid eller til mit kendskab.« Executive Intelligence Reviews dossier fra september 2017 med titlen Robert Mueller Is an Amoral Legal Assassin: He Will Do His Job If You Let Him (Robert Mueller er en amoralsk juridisk lejemorder: Han gør sit job, hvis du giver ham lov) giver et omfattende indblik i, hvordan Donald Trumps nuværende særlige anklager var en nøglekomponent i denne politiske forfølgelse af Lyndon LaRouche i 1980'erne.

Under sin afsoning fortsatte LaRouche med at skrive, hvilket ofte foregik ved, at han dikterede hele kapitler af et bogmanuskript over telefonen, naturligvis uden at have adgang til nogen form for baggrundsmateriale. Udover samlingen med titlen The Science of Christian Economy and Other Prison Writings (Videnskaben der ligger til grund for kristen økonomi og andre skrifter fra fængslet), skrev eller optog LaRouche mange andre dokumenter, hvoraf nogle er ved at blive samlet med andre ikke tidligere offentliggjorte skrifter.

Da det i løbet af 1989 blev klart, at Sovjetunionens indflydelsessfære kendt som Comecon oplevede stigende økonomiske vanskeligheder, indledte LaRouche og Helga et intensivt samarbejde om et program, der fik navnet The Productive Triangle Paris-Berlin-Vienna (Den produktive trekant Paris-Berlin-Wien), som efter Sovjetunionens opløsning blev udvidet til Den Eurasiske Landbro. Efter jerntæppets fald foreslog han med dette program, at Europas befolkninger og

industricentre skulle sammenkædes med Asiens gennem såkaldte udviklingskorridorer. Det var den eneste omfattende fredsplan for det 21. århundrede, som på daværende tidspunkt lå på tegnebrættet, en mulighed, som briterne og USA's anglofile neokonservative heftigt modarbejdede. Disse gennemtvang i stedet deres ideologi om en unipolær verden med et neoliberalt system. Den Eurasiske Landbro blev snart kendt som Den Nye Silkevej. Mere end to årtier senere er det kinesiske Bælte og Vej Initiativ, som voksede ud af dette koncept, blevet det primære lokomotiv for verdens fysiske økonomi.

Forandrede tusinder af menneskers liv

Efter hans løsladelse fra fængslet 26. januar 1994 fortsatte LaRouche sin karriere med at lave forudsigelser. Han udviklede i 1995 et pædagogisk værktøj ved navn »tripelkurven« for at illustrere for ikke-økonomer, hvordan en proces af »hyperinflation à la Weimarrepublikken« havde grebet den transatlantiske verden og havde udplyndret den i en sådan grad, at der ikke kunne gøres noget for at bevare det gængse pengesystem, og hvordan det var nødvendigt at omorganisere pengesystemet fra top til bund, idet man tog Glass-Steagall-loven fra Franklin Roosevelts »New Deal« i brug som første skridt i en reorganisering af bankerne. I januar 2001 advarede LaRouche om faren for et voldsomt terrorangreb på en eller flere amerikanske byer. En advarsel han fremlagde i forbindelse med en gennemgang af, hvorfor og hvordan det finansielle system var overgået til en tilstand af en »high-tech boble« i 1999-2000.

LaRouche talte om muligheden for en slags rigsdagsbrand i takt med, at USA, der med hastige skridt nærmede sig økonomisk ruin, blev stadigt mere umuligt at regere. I tråd med hans forudsigelse fra maj 1987 om et sammenbrud af aktiemarkedet i oktober samme år, udtalte LaRouche 25. juli 2007, et år før nedbruddet af Lehman Brothers/AIG i september 2008:

»Det verdensomspændende monetære finanssystem er faktisk i

øjeblikket i færd med at falde fra hinanden. Der er intet mystisk i det; jeg har talt om det i nogen tid, det har været under udvikling, det tager ikke af. Hvad der er bogført som aktieværdier og markedsværdier på de internationale finansielle markeder er nonsens! Disse værdier er rene fiktive beløb. Der er ingen sandhed i det; bedraget er enormt. Der er ingen mulighed for, at det nuværende finanssystem ikke går ned – ingen! Det er slut, nu!»

»Det nuværende finanssystem kan ikke fortsætte med at eksistere under nogen omstændigheder, under nogen præsident, under noget lederskab eller nogen form for internationalt lederskab. Kun en grundlæggende og pludselig forandring af verdens monetære finanssystem vil forhindre et alment, øjeblikkeligt kædereaktionslignende sammenbrud. Hvor hurtigt det vil gå, ved vi ikke, men det vil fortsætte, og det vil være ustopeligt. Og jo længere det fortsætter, jo værre vil tilstanden blive.«

LaRouche fortsatte, som det fremgår af ovenstående forudsigelse fra hans 84. leveår, med selv at frembringe originale bidrag op i en enestående høj alder, men det var ikke alt. Ved årtusindskiftet gik LaRouche i spidsen for en bevægelse, der rekrutterede unge mennesker – en bevægelse der fik så stor success, at Demokraterne i forskellige dele af landet forsøgte at overtage den. Tusindvis af unge gennemgik denne dannelsesproces. LaRouches ungdomsbevægelse frembragte banebrydende bidrag, bl.a. i deres præsentation af fysikeren Johannes Keplers arbejde, i oplæringen i bel canto klassisk sang af både gymnasieelever og som modgift imod kulturel selvdegradering og i audiovisuelle præsentationer af USA's historie, herunder US-amerikansk nutidshistorie (i modsætning til »aktuelle begivenheder« eller de endnu mere ødelæggende »nyheder«), såsom dokumentaren 1932, som er blevet set af over 1,2 millioner mennesker.

Siden LaRouche for første gang optrådte som offentlig person for over halvtreds år siden, har den eneste tragedie, der

karakteriserede hans liv, været, at han aldrig, hverken som præsident eller som rådgiver for en siddende præsident, fik lov til at føre de økonomiske reformer ud i livet, som ville have forbedret livet for millioner af US-amerikanere og for milliarder af mennesker rundt om i verden.

Selvom Lyndon H. LaRouche Jr. vil være savnet af mange venner blandt ledende figurer indenfor videnskab, musik, økonomi og politik, var hans største ven – når vi tillader os at se bort fra hans enke Helga Zepp-LaRouche – de glemte mænd og kvinder i USA og i mange, mange andre lande.